

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.744 van 21 november 2002
in de zaak A. 96.336/XIV-180**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat W. GELDOF,
 kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
 Maria van Bourgondiëlaan 29, bus 8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Azerbeidzjaanse nationaliteit, op 11 oktober 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 april 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 29 november 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 3 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 oktober 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BOODTS die, loco advocaat W. GELDOLF verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 28 december 1998 en zich vluchteling verklaart op 29 december 1998; dat op 13 april 1999 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 12 september 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“Betrokkene werd verhoord op 18 mei 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene, van Armeense nationaliteit en Azerische origine, verklaart dat zij en haar man problemen zouden gehad hebben omwille van betrokkenes Azerische origine. Betrokkene zou in 1981 gehuwd zijn met M.-S. A., hij zou van Armeense origine zijn. Na het huwelijk zou betrokkene de naam van haar man aangenomen hebben alsook de Armeense origine in haar paspoort hebben laten zetten. Niemand, met uitzondering van één vriend van betrokkenes man, zou geweten hebben dat betrokkene werkelijk van Azerische origine is. Betrokkenes man zou na de privatisering van het bedrijf waar hij werkte vijf procent aandelen gekregen hebben in dit bedrijf. Daarna zouden deze aandelen teruggeëist zijn door twee personen, ondermeer de directeur van het bedrijf. Betrokkenes man zou geweigerd hebben de aandelen terug te geven. In september 1998 zou bovenvermelde vriend betrokkenes man aangesproken hebben in verband met de aandelen die van hem geëist werden. Deze vriend zou de chauffeur van de directeur geweest zijn en zou aan haar man gezegd hebben dat hij verplicht was de aandelen terug te geven zo niet zou deze vriend de Azerische origine van betrokkene meedelen aan de directeur. Op 11 december 1998 zouden twee mannen van de KGB bij betrokkene thuis gekomen zijn en al hun documenten (geboorteakten, paspoorten en huwelijksakte) meegenomen hebben. Op 14 december 1998 zou betrokkene aangevallen zijn toen zij op weg was van haar werk naar huis. Men zou gepoogd hebben haar te ontvoeren. De 15^e december 1998 zou betrokken samen met haar kinderen ondergedoken zijn bij familie in Leninakan. Haar man zou contact opgenomen hebben met een vriend die werkt voor de KGB. Deze laatste zou betrokkene aangeraden hebben het land te verlaten. Op 19 december 1998 zou betrokkene, samen met haar man en hun twee minderjarige kinderen, haar land verlaten hebben. Op 29 december 1998 vroegen ze asiel aan.

Er moet opgemerkt worden dat betrokkene haar asielaanvraag baseert op dezelfde feiten als deze die ook door haar echtgenoot worden ingeroepen tot staving van zijn asielaanvraag. In het kader van het dringend beroep dat door betrokkenes echtgenoot werd ingesteld, wordt een bevestigende beslissing genomen.

Zodoende kan in hoofde van betrokkene evenmin besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees van vervolging als voorzien door de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-

generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 13 april 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending opwerpt van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951, van het protocol betreffende de status van de vluchtelingen, opgemaakt te New York op 31 januari 1967, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van materiële motivering; dat zij in de toelichting van het middel stelt dat zij met haar man en twee kinderen Armenië is ontvlucht omwille van haar Azerische origine en dat het voor haar daar een levensgevaarlijke toestand blijft;

Overwegende dat met een dergelijke algemene opmerking de verzoekende partij niet aanduidt op welke wijze de door haar ingeroepen bepalingen of beginselen met de bestreden beslissing zouden zijn geschonden; dat een middel dat op zulk een summiere wijze is ontwikkeld de Raad niet toelaat zijn wettigheidscontrole uit te oefenen; dat het eerste middel derhalve onontvankelijk is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending van het beginsel van de redelijke termijn, van het rechtszekerheids-, het redelijkheids-, het vertrouwens- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 6 van het E.V.R.M. opwerpt; dat de verzoekende partij al 22 maanden met haar familie in België verbleef en er volledig was geïntegreerd toen de bestreden beslissing werd genomen; dat er vanwege de administratie geen redenen kunnen worden voorgelegd voor de overschrijding van de redelijke termijn;

Overwegende dat artikel 63/3, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet een termijn van 30 werkdagen bepaalt waarbinnen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dringend beroep moeten worden genomen; dat bij overschrijding van deze termijn geen sanctie is voorzien, zodat het een termijn van orde betreft; dat dergelijke beslissingen niettemin binnen een redelijke termijn moeten worden genomen, bij gebreke waaraan de overheid haar bevoegdheid verliest om uitspraak te doen; dat een overschrijding van de redelijke termijn aldus tot gevolg zou hebben dat de in eerste aanleg genomen beslissing definitief wordt;

Overwegende dat de in eerste aanleg genomen beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 april 1999 een weigering van verblijf inhoudt; dat, bij

vernietiging van de thans bestreden beslissing wegens overschrijding van de redelijke termijn om in beroep uitspraak te doen, de in eerste aanleg genomen beslissing definitief zou worden; dat de verzoekende partij uit het middel geen voordeel kan halen, zodat het onontvankelijk is bij gebrek aan belang;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending opwerpt van de Vluchtelingenconventie van Genève, van het protocol betreffende de status van de vluchtelingen, opgemaakt te New York op 31 januari 1967, van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van materiële motivering; dat zij stelt dat, anders dan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorhoudt, systematische en persoonlijke vervolging omwille van etnische afkomst niet is uit te sluiten in Armenië en dat zij een afschrift van haar geboorteakte neerlegt;

Overwegende dat met een dergelijke algemene opmerking de verzoekende partij evenals in het eerste middel niet aanduidt op welke wijze de door de haar ingeroepen bepalingen en beginselen zouden zijn geschonden; dat een middel dat op zulk een summiere wijze is ontwikkeld de Raad niet toelaat zijn wettigheidscontrole uit te oefenen; dat het derde middel onontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
eenentwintig november tweeduizend en twee, door :

de HH. C. ADAMS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

M. MILOJKOWIC,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.